

Dorina Lazăr

Ceva robust decis, frust, deschis, sigur de sine: vine spre tine din ființa „civilă” a Dorinei Lazăr, interzicind, parcă, nuanțările, subtilitățile, interpretările, „lecturile” în altă cheie.

Ca să treci dincolo de prima impresie trebuie, este absolut necesar, să-i întâl-

nești privirea albastră, neliniștită, la pînă, rănită, parcă, de o lumină numai de ea simțită, o privire traversată de gînd, înșesată de semne de întrebare, o privire incapabilă să ascundă, să se ascundă, cum numai copiii au.

Dacă apuci să-i vezi și zîmbetul — mic, dezolat, dezarmat, un zîmbet ce pare să

ecară iertare că există — atunci senzația de robustețe, de siguranță își pierde conturul. Realizezi, cu stupeoare, că la ea aparența este chiar aparență, adică acel ceva făcut să ascundă esența, să o ascundă sau poate să o protejeze. Ca o coajă.

Dacă apuci să o și cunoști — și pe ea cel mai bine o cunoști văzînd-o jucînd — atunci afli că, dincolo de coaja dură, palpită, dureros, un miez fragil, vulnerabil, ce răspunde, ca un seismograf sensibil, la toate „provocările” vieții, se lasă încărcat de toate culorile și gusturile ei. Și abia acolo, în miez, încep nuanțele, subtilitățile, interpretările, „lecturile” infinite ale ființei ei de artist.

La Dorina Lazăr aparența este o capcană în care nu o dată au căzut — cînd nu s-au lăsat să cadă — cei care i-au folosit talentul pe scenă, dar mai ales în film. Pentru că aparența o propune drept interpretă ideală pentru personaje ideal pozitive, iar aici evantaiul se deschide cu zîngănit, fie spre imaginea femeilor „bărbate”, dirze, corecte, clare ca lumina zilei, fie spre aceea, mai colorată, e drept, a suculentelor guralive nu prea istețe, în schimb pline de haz. Talentul o ajută să le acopere pe toată suprafața, oricît de mare ar fi ea, să le facă vii, imbatabile, inconfundabile, oricît de neînsemnate ar

PORTRETE SUBIECTIVE

fi ele. Dar adevărata Dorina Lazăr, actrița completă, ființa completă în paradoxala ei alcătuire de dirzenie și dulceață, de forță și fragilitate, de zîmbet și lacrimă, iese la iveală numai atunci cînd, prin forța fericită a împrejurărilor, o partitură sau alta o stîrnește cînstit, pe datele ei întrioare, îi oferă, adică, șansa de a se folosi cu totul. Atunci, un suflu aprig aruncă în aer coaja aparențelor, atunci fructul dulce își arată miezul amăr cu aromă puternică de adevăr, de trăire pînă la ardere. Suflul acela este respirația amplă a unui talent vulcanic care își caută crackul, împunge scoarța fiecărui personaj altfel și găsește, fără greș, „fisura” prin care îl poate străpunge, prin care se poate insinua în ființa lui, făcînd-o a ei. Talentul, da. Dar să spuți despre Dorina Lazăr că are talent este ca și cum ai spune despre cer că este albastru și despre iarbă că este verde...

Dorina Lazăr nu are talent. Ea este talent.

Eva SÎRBU